

все малини! А изъ низката трева се виждаха и ягоди. Азъ не ядѣхъ, а ги гледахъ въ нѣкакъвъ захласъ.

— Ето, яжъ сега, колкото ти душа иска, — каза бай Томо, па остави пушката и торбата и самъ започна да лапа.

На стотина крачки напредъ нѣщо необикновено ми обърна вниманието. Въ гжститѣ клоне на една млада ела нѣщо се катерѣше. Отначало не можахъ да позная, какво е.

Но дочу се, да прашатъ сухи сжчки, и азъ извикахъ.

— Мечки!

— Какви мечки? Где сж? — попита бай Томо.

— Азъ му посочихъ къмъ елата.

— Това сж мечета! — тихо продума той. — И майка имъ трѣбва да е наблизо.

Още не изговорилъ, и мечката се показва.

— Бѣгай, загинахме! — извика бай Томо.

Ударихме на бѣгъ, колкото сили ни държаха, а мечката тичаше и рѣмжеше следъ насъ. Азъ, като по-младъ и лекъ, доста изпреварихъ тежкия бай Томо. Едва дишащи отъ умора и страхъ, стигнахме долния край на поляната и се втурнахме къмъ воловетѣ.

Мечката излѣзна на поляната и се спрѣ за единъ мигъ. Воловетѣ, като я видѣха, струпана се на купъ и зареваха страшно. Тя се подплаши и удари на бѣгъ, а следъ нея хукнаха всички волове.

— Ха сега, мецано, държъ се да те видя, — завика и бай Томо.

— Ами кжде ти е пушката и торбата, бай Томо? — запитахъ го азъ.

Той ме погледна и се засрами.

— Брей, не казвай никому — рече ми — че ще ме взематъ на подигравка. Отъ страхъ и пушката си да забравя!

Н. п. Филиповъ